

Prvosev

2920, Poslední rok prvního věku

Knihy třetí

sepsal Carlovac Townway

15. Prvosevu, 2920

Caer Suvio, Cyrodiil

vyvýšeného místa v kopcích měl císař Reman III. mimořádně dobrý výhled na Císařské Město, v tuto chvíli však myslel na to, jak daleko je od rodného krbu. Pán Glavius měl sice přepychové sídlo, ale to nebylo ani zdaleka tak velké, aby se v něm mohlo ubytovat celé vojsko. Okolní svahy proto lemovaly stany a vojáci se srocovali, aby vyzkoušeli věhlasné horké prameny. Byl to pro ně téměř malý zázrak, protože vzduch stále prosycoval mrazivý, zimní chlad.

Tvůj syn, princ Juilek, se necítí dobře.

Při slovech velmože Versidue-Shaie císař nadskočil. Jak ten akaviřan proklouzl travou bez jediného šelestu, byla záhada.

Vsadil bych se, že se ho pokusili otrávit, zavrčel Reman. "Dohlédni na to, aby se k němu dostal léčitel. Říkal jsem mu, ať si najde ochutnávače, jako mám já, ale ten hoch je velice tvrdohlavý. Špehové jsou všude kolem, to vím moc dobře."

To je nepochybně pravda, Výsosti, řekl Versidue-Shai. "Časy jsou zrádné a je třeba podniknout všechna opatření, aby Morrowind tuto válku nevyhrál, ani na bojišti, ani jinými zákeřnými způsoby. I proto bych navrhoval, abys předvoj nevedl do boje ty osobně, pane. Víím, že bys rád následoval příkladu svých proslulých předchůdců, Remana I., Brazolla Dora či Remana II., ale bojím se, že v sázce je příliš mnoho. Doufám, že ti nevadí, Výsosti, že k tobě v této věci mluvím otevřeně."

Ne, přikývl Reman. "Myslím, že máš pravdu. Komu pak ale ten předvoj svěřit?"

Řekl bych, že by to mohl zvládnout princ Juilek, až se uzdraví, odpověděl akaviřan. "Další možností je Storig z Farrunu s královnou Nageou z Riverholdu na levém křídle a náčelníkem Ulaqthem z Malomoru na křídle pravém."

Khajiit vlevo a argonian vpravo, zamračil se císař. "Nikdy jsem těm zvířecím lidem nevěřil."

Velmože to neurazilo. Věděl, že výraz "zvířecí lid" označuje jen domorodé obyvatele Tamrielu, a ani tsaesků, ani akaviřanů, mezi něž patřil i on, se netýkal. "Souhlasím s tebou, Tvoje císařská Výsosti, ale nemůžeš popřít, že i oni dunmery nesnáší. Zejména Ulaqth je po všech těch otrokářských nájezdech, které vévoda z Žalovínu na jeho zemi podnikl, ještě stále plný zášti."

Tuto námitku už císař připustil a velmož se odporoučel. Bylo to zvláštní, uvažoval Reman, ale poprvé měl pocit, že může velmožovi věřit. Takové lidi je dobré mít na své straně.

18. Prvosevu, 2920
Ald Erfoud, Morrowind

ak daleko je císařská armáda?" zeptal se Vivec.

Dva dny cesty, odpověděl poručík. "Půjdeme-li celou noc, dostaneme se na vyvýšeninu u Pryai už zítra ráno. Naši špehové hlásí, že císař povede zadní voj. Storig z Farrunu půjde s předvojem, Nagea z Riverholdu bude na levém křídle a Ulaqth z Malomoru na pravém."

Ulaqth, zašeptal Vivec a v hlavě se mu rodil nápad. "Jsou ty informace spolehlivé? Kdo je přinesl?"

Bretonský špeh v císařské armádě, odpověděl poručík a ukázal na mladého muže s pískovitými vlasy, který nyní předstoupil a uklonil se Vivecovi.

Jak se jmenuješ a proč Bretonec pracuje proti Cyrodiilanům? zeptal se Vivec s úsměvem.

Jsem Cassyr Whitley z Dwynnenu, řekl muž. "Ne každý může říct, že špehoval pro boha, proto pro tebe pracuju. A zaslechl jsem, že to může být velmi, mno, výnosné."

Vivec se zasmál: "To jsi zaslechl správně, tedy pokud jsou tvé informace spolehlivé."

19. Prvosevu, 2920
Bodrum, Morrowind

Malá vesnička Bodrum shlížela na klikatící se řeku Pryai. Bylo to idylické místo. Na východě, kde se proud stáčil kolem příkrého útesu, stál řídký lesík a na západě se rozkládala nádherná kvetoucí louka. Podivná morrowindská květena se tu mísila se zvláštním cyrodiilským rostlinstvem a dohromady tvořily neskutečný celek.

Odpočívat můžete, až budeme mít hotovo!

Tohle vojáci slyšeli celé ráno. Jako by nestačilo, že pochodovali celou noc, teď ještě museli pokácet stromy na útesu a přehradit řeku, aby se její koryto vylilo. Většina z nich už dospěla do bodu, kdy byla příliš unavená i na to, aby si stěžovala, že je unavená.

Chci se jen ujistit, zda tomu rozumím, můj pane, řekl Vivecův poručík. "Obsadíme útes, abychom na ně mohli shora střílet ohnivé šípy. Proto je potřeba všechny ty stromy vykácet. A tím, že přehradíme řeku, zatopíme rovinu pod námi, takže se budou plácet bahnem, které zpomalí jejich pohyb."

To je jen polovina plánu, řekl Vivec souhlasně. Chytil nedalekého vojáka, který odtahoval posekané stromy. "Poslouchej, potřebuji, abyste osekali ty nejrovnější a nejsilnější větve a nařezali z nich kopí. Naverbuj na to zhruba stovku dalších mužů a za pár hodin jich už budeme mít dostatek."

Voják unaveně provedl, co mu bylo nařízeno. Muži a ženy začali pracovat a vyrábět ze stromů kopí.

Odpusť mi mou zvědavost, řekl poručík, "ale na co vojáci potřebují další zbraně? Jsou příliš unavení i na to, aby jen drželi ty, co již mají."

Ta kopí se nebudou držet, řekl Vivec, a než odešel dohlédnout na jejich práci, zašeptal: "Když je dneska unavíme, dobře se pak v noci vyspí."

Bylo samozřejmě nutné, aby kopí byla ostrá, ale stejně důležité bylo, aby byla vyvážená a rovnoměrně zúžená. Některé bodce a oštěpy stavěly na tvaru kužele, ale Vivec se rozhodl pro pyramidu. Nechal pár mužů házet hotovými kopími, aby vyzkoušel jejich sílu, ostrost a vyváženost, a pokud nějaké náhodou zlomili, přinutil je vyrobit nové. Nakonec už muži byli tak vyčerpaní, že si dávali pozor, aby nic neudělali špatně, a naučili se vyrábět skvělá dřevěná kopí. Jakmile bylo hotovo, ukázal jim, kde a jak je mají rozmístit.

Toho večera nebylo slyšet žádné pijácké hýření a ani žádný z nováčků neprobděl noc v obavách z nacházející bitvy. Ve chvíli, kdy slunce zapadlo za lesnaté vrchy, celý tábor vyjma několika hlídek tvrdě usnul.

20. Prvosevu, 2920
Bodrum, Morrowind

Miramor byl vyčerpaný. Posledních šest dní si celé noci krátil hazardními hrami a těšil se ze společnosti žen a pak zas celý den pochodoval. Boje už se nemohl dočkat, ale ještě víc se těšil na odpočinek po něm. Byl pod císařovým velením v zadním voji, což bylo dobré, protože nebylo pravděpodobné, že ho zabijí. Na druhou stranu se kvůli tomu musel prodírat bahnem a odpadky, které na cestě zanechala armáda před nimi.

Jakmile vkročili do rozkvetlého pole, zajel Miramor a ostatní vojáci až po kotníky do studeného bahna. Každý krok vyžadoval značné úsilí. Daleko, daleko před nimi viděl předvoj armády vedený pánem Storigem, který právě opouštěl louku u základny útesu.

A pak se to stalo.

Dunmerská armáda se nad útesem zjevila jako stoupající daedra a začala zasypávat předvoj pod sebou ohnivými šípy. Ve stejnou chvíli projela kolem břehu skupina mužů s vlajkou žalovínského vévody a zmizela za ohybem mělké řeky, která se zde vlévala do zalesněné soutěsky na východě. Náčelník Ulaqth se na pravém křídle nechal zlákat vidinou pomsty a jal se je pronásledovat. Královna Nagea poslala své křídlo k náspu na západě, aby se pokusila napadnout armádu na útesu.

Císař nevěděl, co si má počít. Bláto jeho muže svazovalo natolik, že se nemohli ani rozběhnout, natož se rychle zapojit do boje. Pro případ, že by se je Žalovínští pokusili objet lesem a obklíčit, přikázal svým mužům, aby se stáhli na východ ke stromům. Z lesa nakonec nikdo nevyjel, ale spousta vojáků, kteří mířili na západ, se do bitvy ani nezapojila. Miramor nespustil oči z útesu.

Vysoký dunmer, což byl s největší pravděpodobností Vivec, dal znamení skupince bojových mágů, a ti okamžitě seslali svá kouzla na cosi na západě. Podle toho, co pak přišlo, Miramor usoudil, že to byla přehrada. Vyvalila se obrovská přívalová vlna, která vmetla Nageino levé křídlo do zbytků hlavního předvoje a společně je odnesla dolů po proudu řeky na východní straně.

Císař se zastavil, jako by čekal, až se jeho poražená armáda vrátí, ale potom zatroubil na ústup. Miramor se schoval ve křoví, počkal, než jej všichni minou, a pak se co nejtíšeji přebrodlil k útesu.

I morrowindská armáda se vracela do tábora. Jak postupoval podél břehu, zaslechl nad sebou bujaré oslavy vítězství. Na východě spatřil císařské vojáky. Proud vody je zahnal přímo na hradbu z kopí, kterými byla řeka přehrazena. Nageino levé křídlo skončilo na předním Storigově voji a ten zase skončil na Ulaqthově pravém křídle, stovky a stovky vojáků tu vedle sebe ležely s probodnutými vnitřnostmi.

Miramor obral mrtvolu o všechny cennosti, co unesl, a pak se rozeběhl po proudu řeky. Urazil mnoho mil, než byla voda znovu čistá, neposkvřená krví.

"Máš tu dopis z Císařského Města," řekla velekněžka, když předávala Kordě pergamen. Mladé kněžky se sborově usmály a na jejich tvářích se objevil úžas, ale pravdou bylo, že Kordina sestra Rijja psala velmi často, alespoň jednou za měsíc.

Korda si vzala dopis do zahrady, aby si ho mohla přečíst na svém oblíbeném místě, v oáze uprostřed monotónního konzervatoria barvy písku. Samotný dopis nebyl ničím zvláštní, byl plný dvorních drbů, posledních módních trendů týkajících se tmavého vínového sametu a zpráv o císařově narůstajícím stihomamu.

Máš štěstí, že tu nejsi, psala Rijja. "Císař je přesvědčený, že za jeho poslední nezdar na bojišti mohou špehové v paláci. Dokonce mě kvůli tomu nechal i vyslechnout. Kéž tě Ruptga ochrání před tak zajímavým životem, jako mám já."

Korda naslouchala zvukům pouště a modlila se k Ruptgovi o pravý opak.

Rok pokračoval Deštivcem.

Skryrim.4fan.cz